

GONZO

ACADEMISCHE RANKING, PEER REVIEW EN DE PORNOIFICATIE VAN DE CRIMINOLOGIE

Jaren geleden deed Archie Barneveld, ondermeer, zijn *tour de Flandre* op zoek naar Vlaamse criminologen die de idee van wat nu Crimelink: over misdaad & veiligheid is geworden, genegen zouden kunnen zijn. Mede op het enthousiaste aangeven van Bob Hoogenboom waren we onmiddellijk gewonnen voor deze goede zaak. Elk nieuw privé-initiatief moet immers per definitie worden aangemoedigd en ondersteund. Vandaag zijn we reuzenstappen verder. Crimelink is nu het enige Nederlandstalig criminologisch tijdschrift dat werkelijk noodzakelijk is. De andere criminologische tijdschriften zijn zeer zeker leuk, interessant, nuttig, hoogstaand, professioneel, wetenschappelijk maar bovenal, soms oh zo saai en wat nog veel erger is, soms oh zo gecensureerd door de gangbare *pensée unique* van de hoofdstroomcriminologie. We wensen onmiddellijk op te merken dat wat volgt *sine ira et studio* is geschreven. Woede en partijdigheid is niet aan criminologen besteed ... hopen en denken we toch.

Dit gonzo-verhaal is een reflectie op een aantal collega's die de these van de noodzakelijkheid van Crimelink aantoont. Neem nu de bijdrage van Patrick Van Calster in nummer 1, jaargang 4. In zijn 'Terreur van veiligheidsideologieën' verwijst hij naar een gerenommeerd Vlaams criminologisch tijdschrift dat op basis van één citaat de opname van zijn *normal science* artikel weigert. Iets verder in dit nummer is er het interview met Petrus C. van Duyne door Archie Barneveld en Bob Hoogenboom. Petrus C. van Duyne heeft het, bijvoorbeeld, over de autistische trekjes, de dorpspolitiek, de verbanning, de verbeteringsdrift, de domineeachtige druilloorschrijverij en de zendingsdrang in het Nederlandse criminologenland. Na lezing ervan bleven we met een zeer goed gevoel achter. Waar elders dan in Crimelink kunnen we deze *franc-parler* nog lezen? Nu even iets anders als intermezzo.

In 2008 introduceerde Myrthe Hilkens met haar boek 'De pornoficatie van onze samenleving' een nieuw begrip met inhoud in ons referentiekader. Door de alom aanwezige, zichtbare en gratis beschikbare porno op het internet, in de reclame en in de muziekindustrie werden er vragen gesteld inzake de invloed en de macht van porno op en over de mens. Het hanteren van het begrip porno en er openlijk over spreken, laat staan schrijven, doet sommige onder ons misschien nog wat schaamrood op de wangen krijgen. Ondergetekende heeft hier geen last van. Wie predikt dat vrijheid op alle domeinen, voor alle duidelijkheid ook in de economie, het hoogste goed is, moet nu ook niet hypocriet doen over porno. Er is niets mis met porno op voorwaarde dat de productie en de consumptie gebeurt op basis van een vrijwillige, contractuele en verantwoordelijke instemming.

Voor de collega's die op het internet de pornosites nog niet hebben ontdekt, verwijzen we zeer graag naar, de van alle virussen en *spam* ontdane, websites zoals: *YouPorn*, *PornHub* of *PornTube*. Los van de visuele en auditieve inhoud is het vooral aangenaam hier even abstractie van te maken en vooral te kijken naar de opbouw van deze *websites*. Men kan vooreerst een categorie kiezen, op basis van wat men wil zien en/of horen is het ook nog mogelijk enkele *tags* te selecteren, vervolgens kennis te nemen van het aantal *views* om zo nodig ook even de *related* items te bekijken en de *abstract* te lezen. En, *last but not least* kan je ook nagaan wat de *peers* er in hun *comments* van denken. U kent deze wel, dit zijn collega's die er doorgaans eenzelfde status en/of belangstelling op nahouden.

Terug naar de criminologie. In Crimelink nummer 2, jaargang 4, weet Paul Ponsaers, als geen ander, ons in zijn bijdrage 'Afgemeten wetenschap' met de voeten op de grond te plaatsen. In het Vlaamse criminologenland geldt eens te meer dat hoe meer men publiceert op plaatsen met een goede *ranking* hoe beter dit is voor ... de centen. Essentieel hierbij is de waarde die wordt gehecht aan het zogenaamde *peer-review* proces door vaklui. 'Maar er is meer' stelt Paul Ponsaers. Ook de uitgeverij bij wie men publiceert, is van belang. Men leest zijn bijdrage er maar eens terug op na om vast te stellen bij welke 'te gekke uitgevers' men zoal kan publiceren.

De meeste criminologen in Vlaanderen volgen gedwee de van 'boven af' opgelegde regeltjes van dit spel om te publiceren door middel van een *double blind peer review* proces bij een uitgever en met een goede *ranking*. Ook ondergetekende hoor. Nu dit verwondert ons niet van Vlamingen. Door de eeuwen heen is ons klein goed landje aan de Noordzee al zo vaak bezet geweest door vreemde mogendheden en volkeren dat, om te overleven, het vooral schijnheilig collaboreren met de machthebber als het ware in onze genen zit. Maar *plus est en vous*, om te overleven worden er in Vlaanderen diverse redactieclubjes opgericht die borg staan voor de *double blind peer review* bij de juiste uitgever met *ranking*. Zo is onze academische integriteit weerom gered.

Ook de *jalousie de métier* bestaat. De twijfelaars verwijzen we zeer graag door naar de schitterende romans van Willem Frederik Hermans over de academische wereld. De titels: *Nooit meer slapen*, *Onder professoren*, *Uit talloos veel miljoenen* en *Ruisend gruis* zouden verplichte literatuur moeten zijn voor alle Nederlandstalige academici. De Gentse collega's moeten ook maar eens het boek(je) *Het scheermes van Ockham* door Willy van Poucke over hun instelling lezen. Nu we dan toch stout zijn, is deze *double blind review* en *ranking*, naar onze mening ook een ideaal middelje om collega's inhoudelijk te censureren of hun publicatie zelfs onmogelijk te maken. Zij die zich hier (mede)schuldig aan maken, om welke reden dan ook, kunnen nog eens nadenken over de diepere betekenis van Heinrich Heines klassieker: *Wo Bücher brennen, brennen bald auch Menschen*.

Dit brengt ons finaal terug bij de pornificatie. Op pad in pornoland is zoals op zoek gaan in criminologenland. Op *websites*, in een boek(enreeks) of in een tijdschrift(enreeks) heeft men immers ook categorieën, titels, trefwoorden, verwijzingen, verduidelijkende voetnoten, korte *abstracts* en bovenal de zekerheid dat de *double blind peer reviewers* als ware pornocraten vooraf even gekeken hebben en het ook goed, tot zeer goed of zelfs excellent hebben gevonden. Het gegeven dat zoveel nieuwe criminologische *websites*, boeken(reeksen) en tijdschriften(reeksen) geboren worden met nieuw samengestelde redacties, moet toch ergens een oorzaak hebben? Wie in eigen kring niet aan haar of zijn trekken komt, gaat vreemd toch? Tot ons groot jolijt blijven we het toch prachtig vinden dat de criminologisch relevante werken van bijvoorbeeld een Edwin Sutherland, Michel Foucault en Herman Bianchi nooit de *double blind peer review* en *ranking* hebben moeten doorstaan. We zouden hen immers nooit kunnen en/of hebben mogen lezen.

Ja, waarde lezer, schrijven in Crimelink is niet echt nodig om onze academische bibliografie op te leuken en in aanmerking te komen voor de van staatswege outputgefinancierde eurocentjes. We zijn er trouwens van overtuigd dat ook dit systeem op termijn zal worden afgebouwd. De op iedereen afkomende overheidsbesparingen zullen ook de academische wereld zeer zeker treffen. Laat deze duistere gedachte vooral de pret niet derven. Vandaag is en blijft schrijven in Crimelink nu eenmaal noodzakelijk omdat men hier niet wordt geconfronteerd met hoofdstroomcriminologische censuur dito *jalousie de métier* door en van gerenommeerde pornocraten. Het is dus nu aan U en ons allen,

die het vrije criminologische woord meer dan genegen zijn, om er voor te zorgen dat Crimelink meer dan ooit noodzakelijk geschreven en gelezen blijft. Dus, schrijven en lezen maar en dit steeds met het vroeg 19de eeuwse Zwitserse studentenlied in het achterhoofd: *die Gedanken sind Frei* !

Marc Cools, Vrije Universiteit Brussel en Universiteit Gent